

Phan Cửu Long

Người đàn ông bất hạnh

Hắn vừa đi vù lầu bầu : “Tiên sư cái lão chủ quán, bố nó mới uống có 4 xị rượu mà nó đòi bố trả những 1 lít”, hắn cay cú vì bị gạt tiền, tuy hắn nhất định chỉ trả tiền 4 xị rượu, một xị 1 nghìn đồng, 4 xị là 4 nghìn, hắn tính toán là cảm có sai, hắn đâu có dại đến thế, hắn có say gì cho cam.

Ra khỏi quán, hắn đã thấm mệt, lần nào cũng thế, cứ uống tầm 4 xị là hắn lầu bầu, hắn vừa đi vừa lầu bầu, hắn khâm phục cái tên chết tiệt nào đó đã nghĩ ra cái thứ nước cay cay làm cho hắn lâng lâng, hắn sượng, hắn lại căm ghét cái thằng cha căn chú kiết nào đã để ra đồng tiền làm cho hắn khôn khổ, hắn cứ nói một mình, không lớn, không nhỏ, lúc từ tốn, có lúc cao trào, gay gắt, cay cú như là chửi ai đó, có lúc làm như hắn muốn phân trần với bất cứ ai hắn gặp trên đường. Dù chẳng ai để ý đến hắn, chẳng thèm nghe xem hắn chửi ai, chửi cái gì, hắn điên lên vì không ai chịu nghe hắn, cứ như điếc cả lũ, tức không chịu được. Hôm nay hắn lại càng ức cái lão chủ quán, máu nóng trong người hắn càng sôi sùng sục ...

Từ lâu, hắn cũng chẳng còn nhớ tên của mình là gì, mọi người thấy hắn cứ uống rượu lè nhè, chửi bới um xùm giống Chí Phèo, nhưng hắn chẳng có được một Thị Nở nào cho dù là xấu đến mấy, nên hắn không thể là Chí Phèo, vậy thì hắn là Chí Phở vì là hắn cứ nhậu ở cái quán phở của ông 3 Lèo

đầu xóm, chỉ cần một tô súp, ông 3 khuyến mãi cho hắn mấy cái xương sụn là hắn nhậu ngon lành, một mình, rót từng ly, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế hắn uống tí tí một hơi mấy xị rượu. Từ đó hắn chết cái biệt danh Chí Phờ.

Hắn làm lủi trở về cái chòi vá xe đạp của ông Công cụt, ông Công là thương binh chỉ còn một chân, ban ngày vá và sửa xe đạp trong cái chòi này, ban đêm về căn nhà lụp xụp cuối xóm với vợ con. Thế là ban đêm cái chòi này trở thành nơi trú ngụ của hắn sau một ngày làm thuê cực nhọc và tự thưởng cho mình mấy xị rượu lúc đầu hôm.

Nhiều hôm, nửa đêm thì hắn thức giấc, khát khô cổ họng, hắn lồm cồm trở dậy ra cái lu nước bùm tay uống ừng ực, hắn vào co ro ngủ tiếp, nhưng không ngủ được, hơn lúc nào hết, đây là lúc ý thức của hắn tỉnh táo nhất, cũng là lúc hắn khổ tâm nhất, tại sao hắn lại thế này ...

Hắn cũng có vợ, mồ côi như hắn, nàng trắng trẻo, có duyên, cưới hỏi làng hoàng, được cái sức vóc vạm vỡ, tính tình siêng năng, hiền lành, tiện tặn, ở vùng quê, hắn cũng cất được cái nhà tranh, vách đất, cũng có 5 công ruộng, người ta chuyển sang trồng mía, hắn cũng trồng mía, nhờ siêng chăm sóc, thắng đậm mấy năm liền, tậu được chiếc xe honda cũ, ở quê hắn, như thế đã oách lắm rồi. Hắn cưng chiều vợ hết mực, tối ngày ở ngoài ruộng, vợ ở nhà, nàng bắt đầu se sua quần áo, hắn cũng chiều, hắn nghĩ mình nghèo, vợ con thiếu thốn, cực khổ, nay cũng không đến nỗi nào, cho vợ mình sung sướng một tí, bù lại những tháng năm khổ cực. Từ đó vợ hắn đi chơi nhiều hơn, có hôm về nhà bếp lạnh tanh, hắn phải lui cui nấu cơm chờ vợ về ăn ...

Rồi hắn nghe người ta to nhỏ rằng vợ hắn ngoại tình, hắn không tin điều đó, vợ hắn sống chung với hắn, hắn biết, ai hiểu vợ bằng chồng... Một hôm hắn mang cơm theo ở ngoài ruộng cả ngày, về đến nhà, hắn thấy nhà cửa tối om, hắn nghĩ chắc vợ mình đi chơi hàng xóm, hắn đốt đèn, nấu cơm chờ vợ về ăn, chờ mãi không thấy, hắn đi tìm, hàng xóm bảo thấy vợ hắn lấy xe

honda đi từ trưa ... hấn kiểm tra đồ đạc trong nhà té ra vợ hấn đã gom hết áo, quần, tiền bạc không chừa thứ gì, hấn ngồi bệt giữa nhà kêu trời không thôi ... 5 công đất hấn vừa thế chấp vay tiền định mua thêm đất, rồi trả nợ dần, cũng đi luôn theo vợ hấn. Hấn cay đắng thức trắng đêm, không ngủ được, không buồn ăn uống, mấy hôm sau, hấn đổ bệnh, đám mía không ai tưới héo khô trong cái nắng gay gắt, hàng xóm thấy tội đưa hấn đi bệnh viện, thì ra hấn bị bệnh lao, hấn suy sụp nhanh quá, sức vóc vạm vỡ là thế, nay teo tóp, hóc hác, hấn nhờ người ta bán 5 công đất để trả nợ, dư chút ít uống thuốc, rồi cũng thiếu tiền, hấn lại cầm cố đất, nhà để trị bệnh, khi hấn khỏi bệnh thì nhà đất cũng không còn, tất cả đến với hấn như một cơn ác mộng. Hấn hận mình, hận đời, hận đàn bà ... Từ đó hấn trở thành tên bợm nhậu, hết tiền thì nhậu thiếu, mới đầu người ta thấy thương không nỡ đòi tiền hấn, nhưng riết rồi hấn thiếu nợ như chúa chổm, hấn cay đắng, nhục nhã bỏ xứ đi hoang ... nhớ đến đây hấn ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hấn cần phải say, phải ngủ, hấn rất sợ phải tỉnh dậy lúc nửa đêm.

Cũng như mọi hôm, sau khi ở quán ông 3 Lèo về, hôm nay hấn uống nhiều, hấn đi loạng choạng, lủi vô bụi cây bên đường, không tài nào đứng dậy được, cứ thế hấn nằm im và ngủ quên lúc nào không hay, đối với hấn thì bụi cây với cái chòi của ông Công cụt chẳng khác gì mấy. Không biết hấn ngủ được bao lâu thì nghe tiếng la thất thanh ngay cạnh bên hấn, có 2 bóng người, một người ôm chặt lấy một người, một người vùng vẫy, trời tối đen, hấn định thần và hiểu chuyện gì đang xảy ra, hấn xông ra tiếp cứu, thằng con trai thấy bất thần có người trong bụi lao ra, nó bỏ chạy, nhưng có lẽ do còn say nên cú lao ra của hấn quá đà, nằm đè lên đứa con gái, lúc này đứa con gái đã định thần la lớn : bớ người ta cứu tui ! lập tức nhà bên cạnh có người xông ra tóm lấy hấn. Đứa con gái mếu máo : Con đi chơi về khuya, ông này

đang nhiên xông vào ôm chặt, đè con xuống ... hu hu !!! Vậy là đã rõ mười mười ... Chí Phở hiếp dân con H ... té ra đứa con gái cùng xóm hàng ngày hẳn thường gặp, nó là đứa tốt bụng, là đứa duy nhất không khinh khi hẳn, thường hay đem cho hẳn khi thì trái bắp, lúc thì con khô cho hẳn nhậu. Với giọng lẽ nhẹ, hẳn cố giải thích, nhưng ai người ta tin hẳn, thế là hẳn bị giải lên xã, hẳn cứ khẳng khẳng là có thằng ôm con nhỏ, hẳn là người giải cứu, nhưng hiện trường chỉ có mình hẳn, con bé cũng khẳng định chỉ có hẳn, người ta kết luận là hẳn say rượu làm càn, lẽ ra phải bỏ tù hẳn, nhưng sự việc cũng chưa có gì, hẳn lại đang say rượu, ngữ của hẳn có bỏ tù thì cũng tốn cơm, nên cảnh cáo, cho hẳn về ... Hẳn lủi thủi trở về chòi, vừa nằm xuống, hẳn khóc ... Hẳn khóc còn nhiều hơn khi mất vợ. Tại sao không ai tin hẳn, dù không bỏ tù hẳn, nhưng hẳn cảm thấy nhục nhã với mọi người, nhất là con bé.

Sáng hôm sau, cả xóm đều biết tin Chí Phở định hiếp dân con H. bị xã bắt. Mọi người nhìn hẳn với con mắt khinh khi, thậm chí có người chửi sau lưng hẳn, nhưng cố tình nói lớn cho hẳn nghe. Ông 3 Lèo cũng không khuyến mãi mấy cục xí quách cho hẳn như mọi khi, từ hôm đó, hẳn nghỉ nhậu... buổi chiều hẳn đi quanh quần, đến tối thì về chòi ngủ, được mấy hôm thì hẳn thấy sức mình yếu dần, lao động không nổi, không có rượu, hẳn thấy mình yếu đi nhiều, người ta cho hẳn nghỉ, không mướn nữa, ban ngày hẳn đi lang thang, ban đêm về chòi ... Hẳn đau khổ cùng cực, hẳn cũng là con người, cũng biết đâu là phải, đâu là quấy, chỉ có điều trong con mắt mọi người hẳn là thứ rác bẩn, hẳn chỉ có thể làm điều xấu, không thể làm điều tốt như mọi người ư ?. Hẳn cố sống phần còn lại của cuộc đời mình, nhưng cuộc đời này chỉ tiếp nhận hẳn như một phần thừa, vứt đi thì không nỡ, mà không vứt thì cứ mang ghẻ lạnh ...

Đêm nay hấn thấy mình yếu lắm, có lúc nửa mơ, nửa tỉnh, hấn thấy một Phật bà, gương mặt phúc hậu, trong cái kho kiến thức nghèo nàn của hấn thì hình như là Phật Quan Âm Bồ Tát, Phật Cứu Khổ Cứu Nạn, Phật Bà nỡ nự ười hiền từ, nắm tay hấn dẫn đi, hấn hỏi Bà dẫn hấn đi đâu ? Phật Bà bảo :
“Cuộc đời là bể khổ, con ở đó đã đủ rồi, bây giờ theo ta về một nơi mà con không thấy khổ nữa” Hấn nói : “Thế sao Phật không gọi con đi sớm một chút, để con khổ thế này?” Đức Quan Âm hiền từ nói :”Đó là số kiếp, con phải chịu, bây giờ hết rồi. Thôi đi theo ta” Thế là hấn sung sướng đi theo Phật, lòng hấn tràn đầy hạnh phúc, như một đứa con xa mẹ lâu ngày được trở về trong sự yêu thương, đùm bọc của mẹ hiền, hấn nỡ nự cười mãn nguyện.

Buổi sáng như thường lệ, ông Công cụt ra dọn tiệm thì thấy hấn vẫn nằm đó, co quắp người lại, ông Công lay hấn dậy, nhưng người hấn lạnh ngắt, cứng đờ, ông Công la lên, mọi người chạy đến thì hấn đã chết từ lúc nào ...

PCL 16/01/2007

Đánh máy : Phan Cửu Long
Nguồn: VNTQ - Phan Cửu Long
Được bạn: NHDT đưa lên
vào ngày: 23 tháng 3 năm 2007